

juist omdat hij zoo zijn best deed, wat er in hem omging voor haar te verbergen, meer tot hem aangetrokken gevoelde dan tot de andere jonge mannen die ze tot dusverre ontmoet had. Dat fiere stilzwijgen, waar anderen haar met vleierijen overstelpten, prikkelde haar en dwong haar tegelijkertijd achting af, hoewel zij niet nalaten kon, telkens pogingen te doen om dat geheimzinnige masker op te lichten. Het was een zoet maar gevaarlijk spel; beiden gevoelden zij er de bedwelmende macht van en toch gingen zij er mede voort.

Sinds den dag, waarop Joost bewusteloos binnengedragen in het huis van de familie van Bergen, tot het leven terugkeerde, nadat hij bij de vruchteloze pogingen om zijn vriend te redden, bijna zelf omgekomen was, had hij zich als overgeplaatst gevoeld in een betere wereld. De gezellige huiselijkheid, de teedere zorgen en blijken van dankbare genegenheid, waarmede men hem omringde, waren zulk een genot voor hem, dat het hem speet, toen hij, na eenige dagen geheel hersteld, het oogenblik zag naderen, waarop hij dit alles zou moeten vaarwel zeggen. En toen men hem vroeg nog wat te blijven, nam hij dit aanbod dankbaar aan. Zou er wel een hechter band bestaan, dan die van te zaam geheelde smart? Joost was een wees, reeds vroeg gedwongen tot eenzaamheid en zelfstandigheid en er lag een vreemde bekoring voor hem in de innige droefheid der ouders, die niet moede waren met hem over den gestorven lieveling te spreken.

Het scheen als van zelf te spreken dat Joost, toen zijn studiën voltooid waren, bij van Bergen op het kantoor kwam. Nu was hij voor goed te huis in de omgeving, die hem aanstonds zoo aangetrokken had, en de acht jaren waren omgevlogen als een gelukkige droom. En het dertienjarige kind met de lange blonde haren, dat hem aanstonds zoo vertrouwelijk de hand had toegestoken met de woorden: „Ik heet Tine; mag ik Joost zeggen?” zat daar thans vóór hem als een beeldschoon meisje, maar van hem gescheiden door een hoogen muur, die zijn eigen zwakheid tusschen hen had opgetrokken. Wat moest zij wel van hem denken? Waarom was hij ook niet tevreden met haar zusterlijke genegenheid? Op meer had hij immers geen recht.

„Je bent onbeleefd, Joost! weet je dat wel? Ik vraag waarom je niet meer wilt zingen!”

„Het is genoeg voor van daag, vind ik.”

„Maar ik vind dat niet. Overmorgen gaan wij weg en dan zal ik je vooreerst niet kunnen hooren.”

„Dat weet ik, maar dan heb je er ook zeker geen behoefte aan. Wie weet hoe dol amusant het daar is!”

Hij doet zijn best op luchthartigen toon te spreken, maar zijn stem trilt eenigszins.

„Je weet heel goed, dat ik niet voor mijn amusement ga, Joost! Het is niet aardig van je, dat te zeggen.”

Zij kibbelen dikwijls; ze zijn beiden in prikkelbare stemming.

„Je oom Albert vertelde Zondag aan mijnheer Dorsten, dat je mama's ongesteldheid als voorwendsel diende voor een langgewenscht uitstapje naar Brussel en Parijs!”